

20. Paris

Muligheden for bedre undervisning, i særdeleshed i samarbejde med de andre kupler, havde været et vigtigt argument for koloniens oprindelige investering i Rummene.

Den første tid havde man arbejdet med forsøgsundervisning, men kort tid derefter var man uden mellemliggende evaluering gået direkte videre til implementeringen af undervisningen i praksis, trods en større modstand i lærergruppen. Det var selvfølgelig at forvente – lærere havde altid problemer med den nyeste teknologi, som deres elever til gengæld forventedes at beherske uden egentlig instruks deri. Kun manglen på sansedragter og undervisningsprogrammer holdt udviklingen tilbage, og man var derfor nødt til indtil videre at begrænse den virtuelle undervisning til nogle få fag, hvor sprogfagene naturligvis var oplagte.

Generelt var begejstringen stor. Hvor langt ville man ikke kunne nå, erklærede Kuppelmesteren retorisk i sin ugentlige vitro-opdatering af koloniens situation. Der var mange andre emner han ikke berørte, såsom Haiken Onors forsvinden og T-klassens ophør, men dette emne kunne han tale længe om. For hans egne sønners vedkommende var han stolt af at kunne sige at hans yngste søn i dette øjeblik opholdt sig i Paris i færd med at lære fransk på den eneste rigtige måde – af franskmændene.

Bahin kæmpede med sit franske.

”Lad mig være,” stønnede han. ”Jeg skal nå toget.”

De unge stod tæt om ham og spærrede totalt nedgangen til metro-stationen Louvre Rivoli. Latteren og franske udtryk bølgede. Bahins eget franske var ikke særlig godt, men ”Garçon stupide” var nu ikke svært at forstå.

Det var ikke som det skulle være, slet ikke. Aftalen mellem kuplen og den franske søsterkoloni var ganske entydig: Hjælp os med at lære hinandens sprog. Bahins klasse havde gjort alt hvad de

skulle. Modtaget og fordelt eleverne fra den franske klasse blandt dem og derefter vist dem rundt i den virtuelle udgave af kuplen, talt med dem, hygget med dem.

Måske havde de franske elever alligevel følt sig fornærmet over et eller andet. Måske havde de fundet de lokale Rum primitive. Lilypond var bestemt ikke blandt de svageste kolonier, men Frankrig var af en eller anden grund ikke blevet så hårdt ramt af Katastrofen i sin tid, og især Paris-kolonien havde tilsyneladende meget store ressourcer.

I hvert fald havde de forsøgt at genskabe Paris. Ikke det hele, men denne del var perfekt, overbevisende. Menneskemængden var tæt og hurtigtsnakkende. Det var ikke til at se forskel på programmets simulationer og menneske-avatarerne, på nær at Bahin syntes at kunne genkende nogle få fra klassen. Men ikke Pierre, som ellers havde lovet at føre ham rundt. Nu vidste Bahin kun at han skulle ned til metro-stationen for at nå tilbage til sin klasse efter rundvisningen på Louvre.

Rundvisningen havde været noget af en skuffelse. De havde fået at vide at rekonstruktionen af Mona Lisa faktisk var mere overbevisende end originalen, specielt fordi man kunne komme helt tæt på. Det havde også været flot. Men alle de andre billeder havde udmattet ham. Det ene alvorlige ansigt efter det andet stirrede på ham direkte fra fortiden som om de ville sige noget. Deres sære, blege ansigter. Konger i store draperier og stramme bukser poserende på det mest latterlige.

Et hårdt slag i ryggen sendte ham direkte ned mod trappefliserne uden mulighed for at tage af for stødet. Da han forsøgte at rejse sig, ramlede en fodgænger klodset ind i ham og sendte ham yderligere nogle trin ned med et hurtigt "Excusez-moi". Det burde ikke betyde så meget, men sansedragten var kalibreret til så direkte imitation af virkeligheden som muligt uden ligefrem at slå ham ihjel. Han kunne smage blod i munden og vidste at hans komatøse krop hjemme i spilkapslen havde reageret, at han måtte have bidt sig i tungen.

Beslutsomt lykkedes det ham at komme helt op ved at klamre sig til et gelænder. Han hadede franskmænd, hadede skolen og kravet om at lære sprog hvor det taltes. Ved at fokusere helt på gelænderet og nødvendigheden af at komme først op at stå, så bevæge

sig nedad, kom han rent faktisk til den rigtige perron, kun for at opdage at toget netop var gået.

Det var håbløst. Der var ingen måde han kunne nå frem på. Det ville betyde fravær. Problemer med læreren, med skolen. Han havde ikke råd til mere fravær. Der var problemer nok hjemme som det var.

Det hjalp heller ikke at Baclar havde fiflet med hans avatar, så at den nu fremstod ligeså buttet som Bahin selv var, og naturligvis heller ikke højere. Bahin var ikke særlig stor af sin alder, og nu sank han sammen på perronen. Tårene stod ham i øjnene. Avataren responderede på den fysiske krop på samme måde som kroppen via sansedragten reagerede på avatarens indtryk.

”Kom med mig!”

Bahin så op. Det var en ældre dreng, hvis avatar han syntes han kendte. Drengen talte ikke fransk. Det var det vigtigste. Alligevel var Bahin tæt på at opgive.

”Det hjælper ikke. Jeg kommer for sent.”

Drengen smilede. ”Jeg kan en genvej. Kom nu!”

Han rakte sin hånd ned mod Bahin, der snublende kom op. ”Kom nu – vi må løbe.”

De løb langs perronen og så pludselig trak drengen ham ned på sporet. Folk skreg omkring dem, men det var bare simulationer, ikke rigtige mennesker, og de gjorde ikke noget for alvor. Bahin troede ikke han kunne springe op på den anden side, men der var heldigvis små trappetrin, som de hurtigt løb op ad. Drengen trak ham videre, og så pludselig, i et hulrum under en rulletrappe, stod han stille.

”Hvad nu?” sagde Bahin forvirret. ”Sådan her kommer jeg da ikke frem!”

”Shh,” sagde drengen og Bahin tav. Drengen tav også lidt.

Han sang.

Det var en sær sang. Der var ikke ord, i hvert fald ikke nogen Bahin kendte. Han kendte heller ikke melodien, men kendte på den anden side heller ikke særlig mange melodier. Musik var ikke noget han var vant til.

Drengen var tydeligvis vant til at synge. Hans stemme var trænet og kraftig. Menneske-simulationerne kiggede forvirret efter dem, men kom heldigvis ikke tættere på end at hulrummet dækkede for dem.

Og så pludselig gav hulrummet ligesom efter. Det var som om det skælvede og derefter lagde sig ned. Bahin kiggede direkte ind til Rummet bag det.

Rummet var – ingenting. Det var et Rum ligesom de andre, men ubebygget. Gråt.

Drengen holdt op med at synge. ”Kom,” sagde han. ”Det er min genvej.”

De sprang ind i det grå Rum og begyndte at løbe igen. En enkelt gang så Bahin sig tilbage. Væggen op mod Louvre Rivoli var ved at gendanne sig bag dem, men han kunne stadig se lidt af stationen i hullet.

”Så,” sagde drengen. ”Nu er vi her.”

Bahin kunne ikke begribe hvordan de kunne være mere her end noget andet sted, men drengen virkede virkelig til at vide hvad han gjorde.

”Hvad var det du gjorde lige før?” spurgte Bahin. ”Sang, mener jeg?”

”Rummene kan ikke klare det. Bestemte vibrationer, bestemte klangmønstre, melodier – de bryder ned lige på stedet. Hvis man ved hvad man skal lytte efter, er det nemt at finde de rigtige lyde. Og så kan man komme ind til serverne bag ved. Det er lidt sværere når vi forlader kuplens egen server, men så er det heller ikke værre. De franskmænd laver nogle tynde Rum.”

Så tav han igen og Bahin blev klar over at der ville komme mere sang. Men det var som om drengen var nødt til at huske et eller andet. Det var i hvert fald ikke den samme sang som sidst. Denne var mere kompliceret og langvarig.

Og så skete det igen. Det grå ændrede sig, lige omkring dem, og blev til noget andet. Væggen, nej døren, ind til hans sædvanlige klasseværelse. De andre var alle sammen indenfor, men de havde ikke sat sig endnu. Timen var ikke helt begyndt. Han kunne stadig nå det.

”Hey, du,” begyndte han uden helt at vide hvad han prøvede at sige.

Drengen grinede. ”Jeg ved det,” sagde han. ”Du behøver ikke sige tak. Det er altid dejligt at hjælpe.” Han rakte sin håndcomp frem så de kunne udveksle kontakter og bukkede i en dårlig imitation af fransk høflighed. ”Navnet er Kimana Magar. Til Deres tjeneste.”

Og så var han væk.